

vatten på en halv meters djup, en aning mindre salt-
haltigt än i källan. Kanske otaliga karavaner med
dyrbar last lägrat där för 2,000 år sedan. Då hade
platsen ett namn, som sedan blåst bort med öknens
vindar. Vi gävo den, efter de båda provinserna Sui-
yuan och Sinkiang, namnet Sui-Sin-bulak. Vid källan
stå kvartsitiska gneiser och hornfels samt kvartspor-
fyrtoff.

Då bädden blir otydlig, gå vi upp över flacka kullar
till en liten vattendelare, 160 m. över sista lägret, var-
ifrån terrängen åter faller mot nordväst. Någonstädes
i denna nejd måste vi korsa min nordgående route av
1901. Men den insänkning i marken som förorsakats
av mina kamelers trampdynor, hade utplånats av ti-
den. 34 år hade förflutit sedan dess och många stor-
mar hade svept över de ödsliga bergen. Jag upp-
manade alla de våra att ha ögonen med sig. I någon
mot vinden skyddad sänka kunde möjligen en svag an-
tydan till en nästan utplånad stig synas. Men vi spa-
nade förgäves och våra spår hade försvunnit lika
grundligt som spåret av ett skepp på havet. Även efter
mina gamla ökenskepp hade vågorna slagit tillsam-
mans och de rastlöst vandrande sandkornen och stoftet
hade under brusande stormars tåg dolt den förgängliga
skrift vår karavan tecknat bland kullarna. Hur föga
anade jag, där jag satt i sadeln på min vita ridhäst eller
kanske gick till fots för att hålla mig varm, att jag i
ett visst ögonblick passerade en punkt, till vilken jag,
efter 34 år och 10 månader skulle återvända och efter
en flyktig sekund åter lämna!